

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/84/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2124010603
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2124010603.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 12.04.2024, č.k. 12PP/9/2024-49, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18.06.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 66 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného A. B. o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 0T/92/2016 zo dňa 19.09.2016, v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina, sp. zn. 0T/92/2016 zo dňa 13.12.2018, a rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 3T/101/2017 zo dňa 13.03.2018, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/28/2018 zo dňa 15.05.2018.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 49-52 spisu.

Okresný súd svoje zamietavé stanovisko odôvodnil konštatovaním, že u odsúdeného neboli splnené všetky podmienky na vyhovie jeho návrhu na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd ustálil, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V prípade prvej materiálnej podmienky - preukázanie polepšenia vo výkone trestu plnením svojich povinností okresný súd konštatoval, že vo vzťahu k odsúdenému boli konštatované aj negatívne skutočnosti a poznatky o jeho osobe, avšak tieto neboli takej povahy, aby mali za následok nesplnenie tejto materiálnej podmienky. Rovnako tohto excesu sa odsúdený dopustil krátko po nástupe do výkonu trestu odňatia slobody, čo rovnako viedlo súd k záveru o splnení prvej zákonnej (materiálnej) podmienky. Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku okresný súd uviedol, že táto nie je splnená. K tomu dodal, že v prípade odsúdeného je riziko recidívy príliš veľké. Súd v tejto súvislosti poukázal predovšetkým na odpis registra trestov, a to okrem početnosti záznamov aj na závažnosť a charakter páchanej trestnej činnosti. Podľa jeho názoru osoba odsúdeného, ako recidivujúceho páchatela, nevytvára predpoklady na úvahu o tom, že v prípade podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody povedie riadny život. Na základe správania odsúdeného na slobode mal súd za to, že k právne aprobovanému správaniu je odsúdený motivovaný a vedený len v prostredí ústavu počas výkonu trestu odňatia slobody, keďže odsúdeného nedokázalo nič motivovať k tomu, aby dokázal žiť riadnym životom na slobode, dodržiavať všeobecné pravidlá spoločenského správania a neporušovať zákony. V prípade odsúdeného preto prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí, zahlásil sťažnosť odsúdený (č.l. 48 spisu), ktorú bližšie písomne odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom svojej obhajkyne (č.l. 56-58 spisu).

Odsúdený prostredníctvom svojej obhajkyne v písomnom odôvodnení sťažnosti po rekapitulácii záverov napadnutého uznesenia namietal, že s konštatovaním súdu sa nestotožňuje. Súd prvej inštancie pri skúmaní tretej materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia odsúdeného zohľadňoval len skutočnosti, ktoré predchádzali nástupu odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody. K tomu poukázal na nálezy ÚS SR pod sp. zn. I ÚS 250/2023 a sp. zn. I ÚS 36/2022. Zároveň uviedol, že odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie sa akýmkoľvek inými predpokladmi v uvedených nálezoch ústavného súdu nezaoberal. Svoje rozhodnutie a odôvodnenie súd prvej inštancie obmedzil výlučne na skutočnosť povahy spáchaného trestného činu a minulosť odsúdeného. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy ani tú skutočnosť, že spáchania trestného činu sa odsúdený dopustil v čase požívania nadmerného množstva alkoholických nápojov. Alkoholizmus odsúdeného bezpochyby mal vplyv na páchanie skutku. V súčasnosti odsúdený už roky abstínuje, nemá v úmysle znova začať požívať alkoholické nápoje a na preukázanie jeho úprimnej a naozajstnej snahy je pripravený podrobiť sa akémukoľvek obmedzeniu. Sám má v úmysle zúčastňovať sa stretnutí anonymných alkoholikov a riešiť svoju závislosť aj formou ambulantnej liečby. Okrem toho odsúdený preukázal, že má zabezpečené bývanie a bude mať snahu aj o nájdenie si adekvátnej práce. Nič z uvedeného súd prvej inštancie nevzal v úvahu. Súd prvej inštancie nepripísal dostatočný význam zmenám v správaní odsúdeného, ktoré boli podporené hodnotením jeho osoby útvárom na výkon trestu odňatia slobody, ani skutočnosti, že je vlastníkom nehnuteľnosti, kde by mal zabezpečené bývanie, ani jeho abstinencii. Rozhodnutie súdu je iba formalistickým rozhodnutím hodnotiacim kriminálnu minulosť odsúdeného, ako jediného podkladu pre napadnuté uznesenie. Záverom dodal, že po vstupe do pojednávacej miestnosti sudkyňa súdu prvej inštancie dopytovala obhajkyňu odsúdeného, či trvá na podanom návrhu, nakoľko vzhľadom na charakter trestného činu ona vidí návrh na zamietnutie. Vec bola v zásade rozhodnutá ešte pred prejednaním veci na nariadenom termíne pojednávania, pred výsluchom odsúdeného.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd vydal nasledovné uznesenie: „Súd uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn.: 12PP/9/2024 zo dňa 12. apríla 2024 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí okresného súdu sa vzdal práva na podanie sťažnosti (č.l. 49 spisu).

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán
a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť
b/ konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle citovaného ustanovenia § 192 odsek 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, i konanie predchádzajúce týmto výrokom a tak zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť odsúdeného však nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia preskúmal postup okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a dospel k záveru, že okresný súd po doručení žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody postupoval procesne bez akýchkoľvek pochybení, keď vo veci určil termín verejného zasadnutia, kde mal odsúdený možnosť vyjadriť sa k svojmu správaniu vo výkone trestu odňatia slobody, vykonal všetky dôkazy, ktoré sú potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a rozhodol spôsobom, ktorý si osvojil aj krajský súd a v celom rozsahu na ne odkazuje, bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení.

Na to, aby mohol byť odsúdený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, je v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona nevyhnutné, aby okrem formálnej podmienky, spočívajúcej vo vykonaní zákonom určenej dĺžky trestu, súčasne splnil aj dve materiálne podmienky, ktoré spočívajú v tom, že svojim správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie a zároveň možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd správne konštatoval, že odsúdený splnil formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie, teda vykonal pomernú časť uložených trestov.

Okresný súd tiež správne vyhodnotil, že pokiaľ ide o prvú materiálnu podmienku, túto odsúdený splnil. Vyplýva to z hodnotenia riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom bolo uvedené, že správanie a vystupovanie odsúdeného v súčasnom ústave je na požadovanej úrovni, príkazy a nariadenia príslušníkov rešpektuje, plní si svoje povinnosti a dodržiava interné predpisy. Funkciou z radov odsúdených je poverený od 26.03.2020 ako vedúci izby, k povinnostiam vyplývajúcim z tejto

funkcie pristupuje zodpovedne. Pravidelne sa zapája do záujmových činností na oddiele. Síce v jednom prípade odsúdený nezachoval zásady slušného správania a vystupovania voči osobe, s ktorou prišiel do styku, avšak vzhľadom na menej závažnú povahu disciplinárneho previnenia, dlhší časový odstup od neho a skutočnosť, že po tomto previnení si odsúdený vytvoril podmienky pre udelenie 6 disciplinárnych odmien, potom aj krajský súd zastáva názor, že táto skutočnosť nepredstavuje prekážku pre konštatovanie splnenia prvej materiálnej podmienky. Možno teda konštatovať, že odsúdený plní ciele programu zaobchádzania.

K druhej materiálnej podmienke krajský súd v prvom rade uvádza, že túto podmienku súd objasňuje a skúma komplexnejšie. Posudzuje všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, prostredie, v ktorom žil, celý doterajší život, povahu a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu s jediným cieľom, či všetky tieto skutočnosti umožňujú prijať prognózu, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život, t.j. život v súlade s právnymi, morálnymi a etickými normami spoločnosti.

Je potrebné opätovne poukázať i na to, že na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, daný postup je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť riziko recidívy, pričom takou okolnosťou je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody treba vždy zhodnotiť osobu odsúdeného a celý jeho doterajší život, vrátane jeho správania pred spáchaním trestného činu, správania, ktoré viedlo k jeho spáchaniu ako aj správania vo výkone trestu odňatia slobody. Tieto okolnosti pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale je nutné ich posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Očakávanie správania sa odsúdeného v budúcnosti je možné vyvodiť z objektívnych okolností, ktoré sa už stali a ktoré musí súd logicky vyhodnotiť. Ohľadne správania sa odsúdeného v budúcnosti súd pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení vyvodzuje iba predpoklady, pretože logicky nemôže vedieť, čo sa v budúcnosti skutočne stane. Správanie sa odsúdeného v minulosti má v tomto prípade rozhodujúci význam pri určení pravdepodobnosti jeho správania sa v budúcnosti. Samotnou okolnosťou, ktorá má nepochybne veľký význam, je teda predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho prípadnej trestnej činnosti, pričom pozitívna prognóza budúceho správania sa odsúdeného je nutným predpokladom pre rozhodnutie o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, na ktoré poukázal aj okresný súd v napadnutom uznesení, tieto sú aj podľa názoru krajského súdu zjavné. Ako už bolo uvedené, odsúdený má v registri trestov štyri záznamy za rôznorodú trestnú činnosť, pričom z tohto ďalej rezultuje, že mu boli opakovane ukladané podmiennečné tresty, avšak aj napriek týmto odsúdený opätovne páchal trestnú činnosť, za čo mu bol uložený nepodmiennečný trest, ktorý si aktuálne vykonáva. V tomto prípade početná recidíva odsúdeného nepochybne svedčí v prospech záveru okresného súdu, že predchádzajúce trestné stíhania ani podmiennečné odsúdenia na odsúdeného zjavne nemali požadovaný preventívny a resocializačný účinok, keďže mu nezabránili v ďalšom páchaní trestnej činnosti.

V zmysle ustanovenia § 66 ods. 2 Trestného zákona okresný súd správne poukázal aj na povahu trestných činov, pre ktoré je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody. Krajský súd preto len zopakuje, že odsúdený si aktuálne vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 3T/101/2017 zo dňa 13.03.2018, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/28/2018 zo dňa 15.05.2018, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona a § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, v trvaní 9 rokov a 8 mesiacov, so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Následne má odsúdený nariadený výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 0T/92/2016 zo dňa 19.09.2016, v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina, sp. zn. 0T/92/2016 zo dňa 13.12.2018, v trvaní 10 mesiacov, so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Predmetné odsúdenia predstavujú tretí a štvrtý záznam v registri trestov, pričom v minulosti bol právoplatne odsúdený za spáchanie majetkovej trestnej činnosti (prvý a druhý záznam), za čo mu boli uložené podmiennečné tresty odňatia slobody.

Z predchádzajúceho života odsúdeného teda možno vyvodiť, že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti, nateraz prevyšujú nad ochotou žiť riadny a slušný život, keď možno konštatovať, že ani v minulosti uložené podmiennečné tresty, či hrozba premeny trestu, sa u neho evidentne minuli účinkom a nevzal si z nich žiadne ponaučenie, keďže s odstupom času opätovne pokračoval v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Nanajvýš, krajský súd v tejto súvislosti u odsúdeného poukazuje na menej priaznivú resocializačnú prognózu na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti, ktorá taktiež nesvedčí v prospech novej prognózy, že odsúdený povedie na slobode riadny

život. Aktuálne preto v jeho prípade aj podľa názoru krajského súdu naďalej prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti.

S poukazom na predchádzajúce argumenty vyhodnotil krajský súd sťažnostné námietky odsúdeného ako nedôvodné. K týmto krajský súd v prvom rade uvádza, že zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol odsúdený automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu. Na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, podmienené prepustenie je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený sa vplyvom výkonu trestu odňatia slobody polepšil a na slobode povedie riadny život.

Poukazujúc na sťažnostné námietky odsúdeného má krajský súd za potrebné uviesť, že oceňuje aktuálne správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody a rovnako aj jeho záujem viesť na slobode riadny život v abstinencii, avšak ani aktuálne pozitívne správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody a jeho snaha zdržať sa požívania alkoholických nápojov na slobode v prípade podmieneného prepustenia pre súd nerozptýlilo pochybnosti o tom, či od odsúdeného možno očakávať vedenie riadneho života v budúcnosti. V danom smere krajský súd pripomína, že je pravdou, že každá osoba si v živote zaslúži dostať šancu na nápravu chýb, ktorých sa dopustila v minulosti a na preukázanie, že jej zlyhanie bolo ojedinelé a už sa nebude opakovať. Avšak odsúdený A. B. dostal zo strany spoločnosti, resp. súdu možnosť preukázať, že poskytnuté šance na vedenie riadneho života v podobe podmieneného odsúdenia na jeho nápravu postačujú. Žiaľ, nestalo sa a odsúdený sa opätovne dostal do rozporu so zákonom, čo nasvedčuje tomu, že na nápravu odsúdeného a uvedenie si negatívnych dôsledkov jeho konania zjavne nemal vplyv žiadny z uložených trestov. Sťažnostný súd teda nemá v osobe odsúdeného záruku, že sa opätovne nedopustí protiprávneho konania a bude na slobode viesť riadny život.

K tomu treba dodať, že posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojím spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, pričom súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, medzi ktoré je nutné považovať aj doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti. Podmienené prepustenie má mať na odsúdeného výchovný vplyv a to nielen ten, že iba v skúšobnej dobe po podmienenom prepustení bude odsúdený viesť riadny život, ale predovšetkým ten, že odsúdenému je daná šanca na riadny život s tým, že sa už trestnej činnosti viac nedopustí, nakoľko rozhodnutím o podmienenom prepustení súd prezumuje, že výkon trestu odňatia slobody splnil vo vzťahu k osobe odsúdeného svoj účel.

Pokiaľ odsúdený v sťažnosti poukazoval na to, že je prvýkrát vo výkone trestu, táto okolnosť nie je v rámci rozhodovania o podmienenom prepustení určujúca, keďže žiaden odsúdený, teda ani ten, ktorý je vo výkone trestu odňatia slobody po prvýkrát, nemá na podmienené prepustenie „právny“ nárok. Ku každej žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie súdy pristupujú individuálne, reflektujú špecifiká toho ktorého prípadu.

Čo sa týka sťažnostnej námietky odsúdeného, že súd prvej inštancie nevezal do úvahy skutočnosť, že má zabezpečené bývanie a bude mať snahu aj o nájdenie si práce, k tejto námietke krajský súd uvádza, že je pravdou, že okresný súd sa v napadnutom uznesení opomenul vysporiadať so skutočnosťami uvádzanými odsúdeným v žiadosti o podmienené prepustenie, čo odsúdený dôvodne namieta. Avšak, keďže v dvojinštančnom súdnom konaní platí, že rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, krajský súd toto vytýkané pochybenie sám napravil tým, že chýbajúcu stať doplnil.

Pokiaľ odsúdený v sťažnosti poukazoval na to, že má zabezpečené bývanie a ochotu zamestnať sa, k týmto vyjadreniam krajský súd uvádza, že ide nepochybne o skutočnosti vytvárajúce predpoklady, ktoré by mohli spolupôsobiť ako priaznivé faktory, avšak dané skutočnosti nie sú v kontexte už vyššie uvedeného dostatočné na to, aby súd žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovel. Naopak, z histórie správania sa odsúdeného možno vyvodíť, že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti prevažujú nad ním prezentovanou ochotou žiť riadny a slušný život. Vzhľadom aj na povahu spáchanej trestnej činnosti (§ 66 ods. 2 Trestného zákona) ako i jeho trestnú minulosť, v zmysle ktorej sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti, súd nedôveruje odsúdenému do takej miery, že skonštatuje, že v prípade podmieneného prepustenia bude viesť na slobode riadny život. Preto to, že má odsúdený zabezpečené bývanie a snahu nájsť si prácu nie je v tomto prípade rozhodujúce, keďže odsúdený nesplnil všetky zákonné podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Tieto skutočnosti potom vyhodnotil krajský súd ako také, ktoré nie sú dostatočne spôsobilé rozptýliť obavu z toho, že by v prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu pokračoval v trestnej činnosti.

Za daného stavu veci krajský súd uzatvára, že náprava a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je v súčasnosti možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, pričom podmieneným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (ani s uložením primeraných obmedzení a povinností) by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Nejde pritom o situáciu, že by návrh na podmienené prepustenie odsúdeného bol zamietnutý výhradne len na základe trestnej minulosti odsúdeného a povahe spáchaného trestného činu, ako odsúdený namieta v sťažnosti. Krajský súd, rovnako aj okresný súd, predmetný záver vyslovil po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, teda nielen s poukazom na kriminálnu minulosť odsúdeného, ale reflektoval aj na správanie sa odsúdeného počas pobytu vo väzení, no zohľadnil tiež vyššiu závažnosť spáchanej trestnej činnosti, za ktorú je vo výkone trestu a tiež výsledky kvalifikovaného prognózovacieho nástroja (Crime Risk Assessment), ktorý ustálil, že resocializačná prognóza je na základe stredného rizika recidívy menej priaznivá. Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, preto sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písmeno c) Trestného poriadku. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.